

מרכז תורני ללימוד פנימיות
התורה והחסידות
לאורו של האדמו"ר י-ם
מוהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

שבת קודש פרשת חיי שרה | כ"ד חשוון התשס"ט | גיליון מספר 219 | שנה חמישית

מאורות הפרשה

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, שני חיי שרה" (בראשית כג, א) ומפרש רש"י: "כולן שווים לטובה". כלומר, לפיכך נכללו בפסוק זה המלים: "חיי שרה" שתי פעמים, ללמדנו כי "כולן שווים לטובה".

כותב ה"שפת אמת": דרכו של האדם הפשוט, ככל שהוא מזדקן מתווספת בו דעת, הוא מטיב דרכיו ומשפר מעשיו, משנה את מידותיו והתנהגותיו הרעות והפגומות שהיה רגיל בהן. אם כן, ימי חייו הם רק ימי האחרונים שהם בשלמות הראויה. אולם שרה אמנו היו כל ימיה בלי פגם וקלקול, ואף שבועדאי נתעלתה בימי הזקנה, זה רק מגודש והצטברות של מעשיה הטובים, אבל לא בגלל שינוי ודחייה של מעשיה בימי נעוריה, אלא שנתעלתה ממדרגה למדרגה, אבל לא היה בה כל פגם שהיה צריך תיקון, וזו כוונתו של רש"י באמרו: "כולן שווין לטובה"...

ואמר האדמו"ר זיע"א הורונו ז"ל שמברכין על הרעה, כשם שמברכין על הטובה "שני חיי שרה" ואיך אפשר לומר שכל שנותיה של שרה היו שוות לטובה, והלא כמה שנות רעה היו לה, כמה שנים חייתה בסבל ועוגמת נפש, בעבודת ה' שהרי הייתה גדלה והולכת בצילו של אברהם אבינו, בהסתר פנים, שלא נגלה ה' על אברהם עד שנימול, שהיה הולך ומתעלה מנסיון אחר נסיון, וחיי נדודים המקשים על קיום המצוות, רעב ומעשה פרעה ואבימלך, ועוד "שרה עקרה ואין לה ולד", והנסיון הגדול מכולם עקדת יצחק בנה יחידה. והיאך ניתן לומר ש"כולן שווין לטובה", שהרי כמה וכמה צדרגות ובחינות היו בחיי צדקת זו?

אלא אומר היה רבי זושא מאניפולי כך הפשט של זה הדרש: שרה, הצדקנית בנשים, היתה מקבלת ייסורים באהבה ורצון בלבב תמיד ושלם, ועל הכל באשר לכל, היתה אומרת: "גם זו לטובה". צדקנית זו לא הרהרה, חלילה, אחרי מידותיו של הקדוש ברוך הוא ולא התרעמה על מנות צרותיה, אלא על כל גל וגל של מצוקה, כל נחשול ונחשול של מועקה שעברו עליה, נענתה להם בראשה, ובירכה על הרעה כשם שבירכה על הטובה, ומוכן כיצד אמר הדרש "ויהיו שני חיי שרה" "כולן שווין לטובה". ואני אומר שצדקת זו הייתה מברכת על הבחינה הנמוכה ומוחין דקטנות כשם שברכה על מוחין דגדלות – ולכן כולם שווים לטובה, שזה העיקר "רחמנא ליבא בעי".

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת בכה אליאן בת אהרון לוי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום
קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100
העורך: בן ישי עוזיהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>
כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות המשל והנמשל

ואברהם זקן. אמר הקדוש ברוך הוא: דיו לעבד להיות כרבו. וכתוב עטרת תפארת שיבה (משלי טז). מי גרם לאברהם כל הכבוד הזה כשהלך בדרך צדקות דכתיב ואברהם זקן. א"ל הקדוש ברוך הוא: דיו לעבד להיות כרבו.

משל למה הדבר דומה? למלך שהיה לו אוהב. א"ל לאוהבו: מה אתן לך, כסף וזהב יש לך, עבדים ושפחות שדות וכרמים יש לך, אלא אתן עטרה שבראשי ואשים בראשך.

כך אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם, כסף וזהב הרי נתתי לך, שנאמר: (בראשית יג) ואברם כבוד מאד במקנה וגו', אלא מה אתן לך, עטרה שבראשי, שכשראה דניאל אמר: ושער ראשיה כעמר נקא (דניאל ז), וכתוב: ואברהם זקן בא בימים וגו'. כשמתה שרה כתב עליו שברכו.

למה? שלא יהיו באי עולם אומרים לא נתברך אברהם אלא מחמת שרה, אלא הריני מברכו אחר מיתתה, לכך נאמר: וה' ברך את אברהם.

מאורות פרי חיים

"ואברהם זקן בא בימים", כשהאדם בא להשתחות

בג' זמנים – חדש שבת מילה, הנה חודש הוא ל'

ימים, שבת יום השביעי, מילה יום השמיני, ויחד

הם מספר "אדם", - וה' ברך את אברהם בכל, מילת

"בכל" ראשי תיבות "כל בשר להשתחות", ולפני

ה'.

מאורות הסיפור החסידי

הסחת הדעת מהדאגות ממעט בדבורו היה רבי ישראל סלנטר, נדיר היה לשמוע אותו משוחח בדברי חולין. שיחותיו היו אך ורק בנושאי תורה או מוסר, ובכך שימש מופת לתלמידיו. כוח הדיבור – אמר רבי ישראל – "ניתן במתנה לאדם, ועליו להשתמש בו אך ורק למטרות נשגבות ונעלות". פעם אחת שינה רבי ישראל ממנהגו. אחד מתלמידיו שחלף לידו, שמע אותו משוחח עם אדם אחד בנושאים שאינם נושאי לימוד או מוסר. התפלא התלמיד עד מאוד, וביותר גברה פליאתו, כאשר הכיר בפני רבי ישראל, כאילו נעימה עליו השיחה, וכאילו הוא מתאמץ לעורר גם את איש שיחו ליהנות מהדיבורים. הבין התלמיד, שודאי יש לרבו טעם ומטרה בשיחה זו. הוא המתין לשעת כושר, בה יוכל לשאול את רבו לפרש הדבר. וביתיים ממשיך רבי ישראל לגלגל בשיחת חולין זו, וכלל אינו ממהר, הוא כלל אינו אף לחזור לתלמודו. מפעם לפעם בוחר היה רבי ישראל את פני האיש שממולו לראות האם גם הוא נהנה, כאשר אך ראה את פניו עצובות או מודאגות, היה רבי ישראל מגביר את שטף שיחתו. לבסוף, לאחר מספר שעות, נפרדו השניים זה מזה בשמחה ובחביבות, כאשר רבי ישראל מאחל לו ברכות נאמנות. התלמיד - אשר עמד מרחוק, והתבונן במתרחש - היה מאמין ותמה: מאמין ברבו, ואינו מהרהר אחריו. בודאי - אומר הוא לבו - לא היו אלו דברי חולין סתם; ותמה ומצפה היה להבין את פשר הדברים. מתוך רצון להבין פנה התלמיד אל רבו הנערץ ושאלו אודות השיחה, שהיתה לו עם אותו האיש. רבי ישראל שמח על השאלה. הוא מצא גם הפעם הזדמנות ללמד את תלמידו פרק בהלכות חסד. הוא כלל לא הקפיד על שאלת התלמיד. הוא ידע והכיר באותו תלמיד, שכל כונתו היא אך ורק ללמוד ממנו ארחות חיים, וכי שאלתו אינה נובעת מסקרנות בעלמא. "האיש הזה" - הסביר רבי ישראל - "שבור היה עד מאוד. צרות רבות תכפו ובאו עליו בזו אחר זו, ונפשו היתה מרה עליו ביותר. אז עשיתי חשבון עם עצמי: לשלם את חובותיו של האיש, הרי איני יכול; גם את שאר צרותיו ובעיותיו איני יכול לפתור, ואם כן איפוא - חשבתי לעצמי - הבה אשמח את לבו, אשוחח עמו בעניינים שונים מדברי העולם, ובכך אגמול עמו חסד. בעקבות שיחה שכזו הצלחתי להסיח את דעתו מדאגותיו הרבות, בהן הוא שקוע". "במקרים אלו" - סיים רבי ישראל - "איך טעם לשוחח עם האדם בעניני יראה ומוסר, כי אז בנוסף לדאגותיו הגשמיות עלולות להתוסף לו גם דאגות רוחניות, ובנקל עלול הוא להתיאש לגמרי, חס ושלוס".

מובא ב"מעשי רבותינו - אהבת חסד"

לכל אורחינו המכובדים

ברוכים הבאים לעיר הקודש חברון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמות וברכות.

ליצירת קשר - בית המדרש אור שלום - ת.ד. 88 מיקוד 90100 קרית ארבע מיקוד 90100